

Проповідь на текст з книги пророка Ісаї 55,1-5

Єпископ
Павло Шварц

Благодать і мир вам від Бога, нашого Отця, і Господа Ісуса Христа!

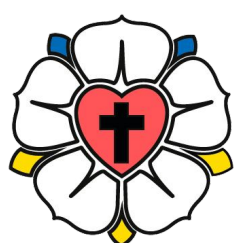
(Ефесян 1,2)

Слово Боже, яке ми будемо слухати, записане в Книзі пророка Ісаї, в 55 розділі, у віршах з 1 по 5.

- 1. О ви, спрагли, йдіть до води, - навіть ті, котрі не мають грошей, - ідіть, купуйте і їжте! Ідіть, купуйте без грошей і без оплати вино й молоко.*
- 2. Навіщо витратити гроші на те, що не є хлібом, і вашу працю на те, що не насичує? Послухайте Мене і споживайте лише те, що для добра, - насолоджуйтеся ситими стравами!*
- 3. Нахиліть ваше вухо, підійдіть до Мене! Послухайте, і ваша душа оживе! Я укладу з вами вічний Заповіт, заради незмінної вірності, виявленої до Давида.*
- 4. Я поставив його за свідка народам, - володарем і наставником багатьох людей.*
- 5. Ось ти покличеш людей, яких ти знаєш, - народи, які тебе не знають, вирушать до тебе заради Господа, твого Бога, Святого Ізраїлевого, оскільки Він тебе прославив. (Ісаї 55,1-5 сучасний переклад, CUV)*

Слова, які проголошує Господь в цьому фрагменті, свопнені надії, але ця надія скерована до народу, що зазнав втрат. До людей, що втратили свою батьківщину та свої домівки. До тих, хто має досвід окупації та вигнання. Вавилонська окупація, про яку попереджав пророк, і знищення власного краю, сталися. Ізраїльській народ пережив жахливі втрати. Подібний досвід протягом століть будуть переживати багато різних народів, і як ми бачимо сьогодні, цей досвід може бути також і нашою історією.

Зазнаючи подібного досвіду, ми нерідко втрачаємо мову, подібно до друзів Йова. І як не дивно, мовчазна присутність – це те, що є найбільшою допомогою для людей, що зазнали болісних втрат чи проходять через тяжкі випробування. Але іноді наша розгубленість підштовхує до проголошення пустих слів утіхи, або, як це названо в книзі пророка Ісаї, **«хліба, що не є хлібом»**.

«Все буде добре», «життя триває далі», «ти зможеш ще раз одружитися чи народити дітей», «ти можеш збудувати новий дім» - подібні слова не втішають. Вони, скоріше, свідчать про розгубленість та відсутність емпатії у співрозмовника. Страх перед війною також постійно штовхає до заперечення реальності, до створення ілюзії захищеності і переконання, що війна до мене не дійде, бо я просто цього не хочу. Відчуття безпорадності та несприйняття власних страждань і втрат призводить також і до того, що від жертви вимагають якнайшвидшого прощення та примирення. За цим, здебільшого, стоїть не бажання допомогти іншому, а, скоріше, прагнення чимшвидше повернутися до власної ілюзії миру.

«Все має свій час...» - писав Екклесіаст. Ці неймовірно глибокі слова повертають нас до правдивого життя. **«Є час плакати і час сміятися; час сумувати і час танцювати. Є час любити і час ненавидіти; час для війни і час до миру»** (Еккл. 3,1.4.6). Вони допомагають нам реалізувати настанову апостола Павла: **«Радійте з тими, які радіють, і плачте з тими, котрі плачуть»** (Римлянам 12,15). Надмірно поспішаючи з утіхою та заспокоєнням, ми ігноруємо біль інших та завдаємо їм нових страждань.

Слово надії, яке проголошує Господь, надходить до народу у відповідний час. Він розбитий, зневірений, спустошений та у вигнанні. Говорячи про те, що прийшов час «їсти і пити», Бог проголошує закінчення часу скорботи і посту, бо Він укладає «новий заповіт» зі Своїм народом. Добра Новина не тільки в тому, що час скорботи має свій кінець, але і в тому, що люди знову повернуться до Господа та їхні душі оживуть під впливом Його Слова.

Віра, яка в щоденному житті багатьом християнам іноді здається не дуже практичною річчю, в момент кризи може переродитися та стати джерелом надії. Надії, що даватиме сили жити у цьому світі, сповненому страждань, і, поряд із цим, бути частиною Божого Царства. Фундаментом цієї надії є жертва Христа, принесена на хресті Голгофи за кожного грішника. Бог не покинув Свій народ, як і не покидає Свою Церкву. Він поруч з тими, хто переживає страждання і біль. Він – Той, Хто відповідного часу карає злочинців та насильників, що не розкаялися у власних гріхах. Він - Той, Хто дарував надію на вічне життя у воскресінні Господа Ісуса Христа.

«Надія ж не засоромлює, адже Божя любов влилася в наші серця через даного нам Святого Духа» (Римлянам 5,5) Амінь.

